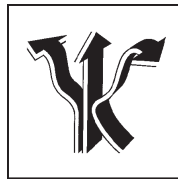

МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

МАУП

ПРОБЛЕМИ МОДЕРНІЗАЦІЇ УКРАЇНИ

Випуск 5

Матеріали

*Звітної науково-практичної конференції науковців МАУП
“Соціальна практика та теоретико-методологічні
засади модернізації України
(політичні, юридичні, економічні та психологічні проблеми)”
м. Київ, МАУП, 30 листопада 2017 р.*

Київ
ДП “Видавничий дім “Персонал”
2017

*Схвалено Вченою радою Міжрегіональної Академії управління персоналом
(протокол № 12 від 25.10.17)*

Редакційна колегія:

М. Н. Курко (голова), д-р юрид. наук, проф.;
М. Ф. Головатий (заступник голови), д-р політ. наук, проф.;
А. А. Ігнатченко (відповідальний редактор), канд. техн. наук;
І. П. Бідзюра, д-р політ. наук, проф.;
В. М. Воронін, д-р іст. наук;
В. І. Литвиненко, д-р юрид. наук, проф.;
Є. О. Романенко, д-р наук з держ. упр., проф.;
О. Л. Фещенко, канд. екон. наук, доц.;
Л. В. Янюк (виконавчий редактор).

*Матеріали подано в авторській редакції.
Відповідальність за зміст та орфографію матеріалів несуть автори.*

Проблеми модернізації України : [зб. наук. пр.] / МАУП. — К.: ДП
“Видавничий дім “Персонал”, 2008 —

С76 Вип. 5: Матеріали звітн. наук.-практ. конф. “Соціальна практика та теоретико-методологічні засади модернізації України (політичні, юридичні, економічні та психологічні проблеми)”, 30 листопада 2017 р. / редкол. :
М. Н. Курко (голова) [та ін.]. — 2017. — 352 с. : іл. — Бібліогр. у кінці ст.

У пропонованому збірнику подано тези доповідей учасників науково-практичних форумів МАУП, що відбувались у контексті загальноакадемічної Науково-практичної конференції “Соціальна практика та теоретико-методологічні засади модернізації України (політичні, юридичні, економічні та психологічні проблеми)” з проблематики широкого кола аспектів процесу системної модернізації України.

Для науковців, громадсько-політичних діячів, студентів, а також усіх, хто цікавиться розвитком Української держави і світовим досвідом проведення модернізаційних процесів.

ББК 63.3(4УКР)я43

ЗМІСТ

НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ МІЖНАРОДНИХ ВІДНОСИН ТА СОЦІАЛЬНИХ НАУК

КРУГЛИЙ СТІЛ

“Актуальні проблеми державного управління”

Романенко Є. О.	
Нові підходи до приватизації державного майна	10
Бідзюра І. П., Грабовенко Н. В.	
Гуманітарний вимір розвитку освіти в Україні	14
Червякова О. В.	
Перехід до парадигми механізмів трансформації державного управління	17
Чаплай І. В.	
Управління державним та громадським сектором: спільне та відмінне	20
Амер Аль-Атті	
Оцінювання механізмів публічного управління випереджаючим розвитком економіки України	22
Каракасіді О. Ф.	
Місцеве самоврядування у країнах світу: практика функціонування та уроки для сучасної України	25
Родченко І. Ю.	
Синергетичний підхід до представлення процесів забезпечення впорядкування станів системи державного управління	30
Андреев В. А.	
Система розвитку персоналу як основа селекції кадрів публічної служби	32

ДИСКУСІЙНИЙ КЛУБ

“Декомунізація: виклик минулому чи майбутньому”

Бідзюра І. П.	
Декомунізація в Україні та світова геополітика	34
Попов В. Ж.	
Історичний досвід декомунізації	36
Рябенко С. Д.	
Сутність декомунізації	39
Головатий М. Ф.	
Унікальність та складність декомунізації в Україні	43
Сурмин Ю. П.	
Суть декоммунизации и ее проблемы в Украине	46
Мелков Ю. А.	
Философское видение декоммунизации	50
Дікарев О. І.	
Як розлучатися з тоталітарним минулим?	52

ОЦІНЮВАННЯ МЕХАНІЗМІВ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ВИПЕРЕДЖАЮЧИМ РОЗВИТКОМ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

З метою визначення пріоритетів розвитку щодо механізмів публічного управління випереджаючим розвитком економіки в Україні зроблено аналіз експертного опитування. Опитування проводилось у Національній академії державного управління при Президентові України у 2017 році серед аспірантів PhD (денної, вечірньої, заочної) форми навчання за програмою на здобуття наукового ступеня доктора філософії у галузі публічного управління, які займаються науковим вивченням питань державного управління, в тому числі питаннями економічний розвиток держави.

В опитуванні взяло участь 50 респондентів, серед яких 38 мають досвід державної служби в Україні (це становить 76 % від загальної кількості респондентів) та 24 з яких на керівних посадах державної служби (це становить 48 % від загальної кількості респондентів).

Анкетування (опитування) проводилось за результати ґрунтовного аналізу щодо механізмів публічного управління випереджаючим розвитком економіки України. Автором було складено анкету з питань оцінювання респондентами наступних аспектів економічного розвитку України.

У першу чергу, як респонденти оцінюють запас міцності економіки України в існуючих умовах, виявляється, що більшість опитуваних (38 %) оцінюють запас міцності економіки України в існуючих умовах у часовому вимірі до 1, до 2–3 років — 24 %, до п'яти років — 14 %, і тільки 2 % респондентів — до семи років. Але 22 % опитуваних вважають, що або говорити про міцність не актуально, або залишили позицію “Інше” без відповіді.

Другим запитанням пропонувалося оцінити існуючу модель економічного розвитку України в якості: стагнації; помірного зростання або сталого зростання. За результатами опитування 46 % респондентів оцінюють існуючу модель економічного розвитку України в стані стагнації, 26 % — помірного зростання, лише 4 % — сталого зростання, і 24 % респондентів у позиції “Інше” не бачить перспектив економічного розвитку і зростання.

Наступним запитанням було “Чи поділяєте Ви прогнози щодо популяризації в світі до 2030 року дві групи країн — розвинених країни, та тих, що йдуть шляхом розвитку (Перша група), та країн бідних, маргінальних, що не відбулися (Друга група). Підсумовані результати демонструють, що 22 % — згодні, 18 % — ні, але більшість респондентів (60 %) не підтримує світову позицію щодо існування двох груп країн — розвинених країн, та тих, що йдуть шляхом розвитку (Перша група), та країн бідних, маргінальних, що не відбулися (Друга група). Це є результатом не знання респондентами геополітичних аспектів світових тенденцій поділу країн, або є концептуально інше бачення світового економічного поділу країн.

У наступному запитанні пропонувалося оцінити, яка модель розвитку є актуальною для України: збалансована, сталого, випереджаючого. За результатами відповідей можна зробити висновки, що для України модель збалансованого розвитку

вважають актуальною — 16 % респондентів, сталого розвитку — 8 %, і більшість респондентів — 72 % вважають модель випереджаючого розвитку найбільш перспективною для визначення національних інтересів, потенціалу, генерування бачення майбутнього з позиції соціально-економічного зростання країни.

Далі респондентам необхідно було зробити оцінку факторам нової економіки, що дозволяють Україні приєднатися до Першої групи країн світу, а саме: людський капітал, інноваційність, створення промислового потенціалу на сучасному технологічному рівні, розвиток культури та креативних індустрій. Думки респондентів мають розбіжності, 28 % вважають розвиток культури та креативних індустрій фактором нової економіки України, 28 % — відповідно людський капітал, 24 % — інноваційність; 12 % — створення промислового потенціалу на сучасному технологічному рівні. І 8 % респондентів в позиції “Інше” вказали антикорупційні заходи, розвиток малого і середнього бізнесу (створення необхідних умов), реальна і прозора підтримка інноваційної активності населення, організацій різних форм власності з боку держави, реалізація програм в якості державно-приватного партнерства для розвитку високотехнологічних сфер або розвитку, підтримки відсталих територій України.

З метою оцінки забезпечення технологічного прориву для України респондентам було запропоновано назвати топ 5 технологій в запропонованому переліку. Результати вибору респондентами запропонованих технологій мають наступний порядок:

- технологія нової транспортної системи та безпеки дорожнього руху 12 %;
- персоналізована медицина — 12 %;
- глобальний бездротовий інтернет — 10 %;
- використання наноструктурованих покриттів і композиційних матеріалів зі значно підвищеною міцністю — 8 %;
- система безпеки обміну даними та резервування — 8 %;
- технології “цифрового будинку” — 6 %;
- передові виробничі технології для розвитку соціальної інфраструктури — 6 %;
- системи рециркуляції — 4 %;
- кремнієва, біо-, молекулярна, органічна та фотонна радіоелектроніка — 4 %;
- наноматеріали імітаційного моделювання, нановимірювання та аналізування — 4 %;
- робототехніка та технології штучного інтелекту — 4 %;
- системи водневої енергетики — 4 %;
- ядерні енергетичні системи — 4 %;
- функціональні наноструктури — 2 %;
- телемедицина — 2 %;
- хмарні технології — 2 %;
- пошукові сервіси — 2 %;
- медицина мозку, нанобіологія — 2 %;
- біологічно імітуючі імпланти та протези — 2 %;
- стовбурові клітини та регенеративна медицина — 2 %;
- дослідження космосу; моніторинг землі — 2 %;
- технології комплексного керування водними ресурсами — 2 %;
- технології нанобробки, лиття, виробництва — 2 %;
- система керування та виробництва знань — 0 %;
- інженерія багатофункціональних тканин — 0 %;
- технології модифікації поверхні — 0 %;
- технології запобігання стихійними лихами — 0 %;
- генетично модифіковані організми — 0 %.

На нашу думку відповіді респондентів мають переважно характер загального розуміння впровадження в економічну систему інноваційних складових (технологій), що здатні зробити для країни технологічний прорив.

Щодо механізмів публічного управління випереджаючим розвитком економіки України ці технології мають комплексний підхід вирішення низки завдань на національному рівні: забезпечення ресурсами, технологіями (від лабораторій і центрів до створення технопарків і технополісів), людським капіталом (підготовка висококваліфікованих кадрів для роботи в інноваційних галузях економіки), механізм фінансового забезпечення реалізації національних програм технологічного прориву для України, створення нової економічної моделі розвитку України з правовим механізмом її реалізації на засадах антикорупційної політики держави.

Джерела

1. Червякова О. В. Механізми трансформації державного управління в умовах суспільних змін : монографія / О. В. Червякова. — К. : ТОВ “НВП” Інтерсервіс”, 2015. — 390 с.
2. Червякова О. В. Нова парадигма орієнтирів публічного управління / О. В. Червякова // Наук. записки Ін-ту законодавства Верховної Ради України. — № 1/2017 — МП “Леся”, 2017. — С. 171–175.